

SPACING / RAZMICANJE

naming IT war imenovati TO ratom

UČITELJ NEZNALICA I NJEGOVI KOMITETI, BILTEN BR.3 NOVEBAR 2011.

POZIV ZA PODRŠKU STUDENTIMA/KINJAMA U BLOKADI

Učitelj Neznalica

U petak, 04. 11. 2011. na Platou ispred Filozofskog fakulteta u Beogradu održan je protest protiv nasilja koje je izvršeno nad studentima i studentkinjama u blokadi u četvrtak, 03. 11. 2011. godine. Prenosimo tekst pozivnog pisma koje je upućeno javnosti:

„Uprava Filozofskog fakulteta najavila je svojim saopštenjem od 02. novembra angažovanje privatnog obezbeđenja, zarad „uspostavljanja uslova za realizaciju nastave“. Prilikom nenasilnog pokušaja studenata u blokadi da prođu pored obezbeđenja, radnici obezbeđenja napali su studente. Tom prilikom, nekoliko studenata gumata je niz stepenice, jedan student udaren je rukom u stomak, jednog studenta čavili su za kosu, jednog studenta su dupali. Navedena dela izvršili su pripadnici obezbeđenja.

Uprava fakulteta, na čelu sa dekanicom Vesnom Dimitrijević, prodekanom za nastavu, Milošem Milenkovićem, prodekanom za finansije, Miomirnom Despotovićem i sekretarom, Slobodanom Ivanežom,

tom prilikom nije reagovala. Štaviše, u saopštenju koje je objavila kasnije tokom dana, navela je neistinite informacije o napadima radnika obezbeđenja u kojima za naredno otkrivaju studente i navodi da je protiv nekih od njih podneta disciplinska ili krivična prijava.

Ovom prilikom, pozivamo sve građane i građanke da osude nasilje nad studentima u blokadi, ali i upravu fakulteta koja umesto da, kroz razgovor sa studentima, odgovori na njihove zahteve, angažuje privatno obezbeđenje i najavljuje krivične i disciplinske postupke. Blokadu je bilo moguće okončati ispunjenjem studentskih zahteva, nikako fizičkim obračunom sa studentima.

Pozivamo vas da u petak na Platou potpišete i peticiju kojom zahtevamo sledeće:

1. ispunjenje zahteva studenata u blokadi
  2. smenu i preispitivanje odgovornosti Uprave za napade
  3. smenu i preispitivanje odgovornosti rektora Branka Kovačevića za napade
  4. momentalni prekid represije i nasilja nad studentima u blokadi*
- Peticiju možete naći i na internet na blogu studenata i studentkinja u blokadi <http://plenumfilozofskog.blogspot.com/>

MAT U DVA POTEZA

Branimir Stojanović

Blokada i Plenum fakulteta su dva sredstva kojim se preispituje kapacitet društva u Srbiji da prepozna da su institucije javnog dobra izložene galopirajućoj privatizaciji. Momenat prepoznavanja je još daleko, ali za opstrukciju susreta društva u Srbiji sa istinom o stanju javnog dobra obrazovanja, odgovorni su profesori beogradskog univerziteta i liberalna inteligencija koja je na pojavu politike znanja u jednoj novoj formi reagovala kako liberali u takvim situacijama uvek i reguju – postaju konzervativci.

Tačnije, Blokada Filozofskog i Filozofskog fakulteta otkrila je da ne postoji niko ko je odgovoran za Univerzitet: Ministarstvo prosvete prebacuje pitanje školarine i bodovanja na fakultete, činično se skrivajući iz škole o autonomiji univerziteta, a fakulteti se proglašavaju nenadležnim za pitanje školarine mada je sami određuju i svake godine sve više povećavaju - putom autonomol ispostavlja se da je u ovakvim situacijama čitava autonomija fakulteta očešana na portire na fakultetima kojima uprava fakulteta usmenim nalozima o zaključavanju fakulteta pokušava da

blokira blokadu. Fakultet drugog sredstva nema: usmeni naloz i pritisak na portira da odbriani autonomiju fakulteta od studenata.

Međutim, na svetlost dana, pored potpune nekompeticije institucija u Srbiji, polako se probija uvid da je većina profesora beogradskog univerziteta, zapravo ista ona većina, koja je bez reči potpisala izjavu o lojalnosti Šeseljevom zakonu o univerzitetu, i da se sada, u radikalizaciji političkih pitanja na univerzitetu, pretvara u ruju koja kidše na studente: udara, štupa, psuje i cepa parole, odnose u besu prekidši samoobrazovne formate Plenuma – jednom reku, postaju javnici rektora Kovačevića koji je zahtevao da se blokada prekine milom ili silom! Ispostavlja se zapravo da je Univerzitet bio i ostao najtvrdje uporište političke terora devedesetih.

Međutim, najsmušnije deluju levo-liberalni profesori beogradskog univerziteta koji su se izjasnili o Blokadi i koji nisu svojevremeno naseli na Šeseljovu izjavu o lojalnosti: Aleksandar Bošković, antropolog, izjavljuju u NIN-u da su Plenum i Blokada primer manjine koja maltretira većinu, a Srbijanka Turajlić da su studenti pali na ispitni pošto ne brinu o kvalitetu

studija nego se bore za neke bodove i pare. Bošković, naravno ne zna da je Plenum predviđen Zakonom o visokom obrazovanju, pošto u zakonu postoji odredba o pravu studenata na samoorganizovanje, a da je Plenum mesto na kome prestaje detinja liberalna bajka o manjini i većini; Turajlićka skriva da je upravo ona bila i ostala glavni promotor Bolonje i idejni konstruktor kvalitetskih evropskih studija, a da sada pitanje kvaliteta studija svalljuje na studente koji nikad nisu učestvovali u diskusiji o kvalitetu studija i koje je upravu Turajlićka, kao i većinu društva, isključila iz javne diskusije o kvalitetu studija, komesarskim uvođenjem Bolonje!

Panika i paraliza nekompetentnih intelektualaca, univerziteta i države će nasti pošto naša levo-liberalna i univerzitetska inteligencija ne shvata da je Plenum mesto samoorganizacije i samoobrazovanja studenata, jednog novog oblika politike znanja i subjektivizacije društva, koje je po kvalitetu mnogo bolje od bilo kog kurikuluma na beogradskom univerzitetu, a da su zahtevi za bodove i smanjenje školarine samo taktičko sredstvo Blokade da bi se pokazalo da niko nije odgovoran za univerzitet, odnosno da je autonomija univerziteta sama krinka za privatizaciju javnog dobra i skrivanje privatizovane moći na fakultetima.

Zašto čuti Ljubiša Rajić?

Zašto čuti o prebijanju i matriranju koje su njegove kolege profesori Filozofskog fakulteta izvršili nad studentima 27. oktobra.

Nema šta da kaže pošto uziva blagodeti pljačke studenata i privatizovane moći profesora beogradskog univerziteta.

Kada drugo shvati da je poslednja odbrana politike devetih upravo ime Ljubiša Rajić, tada će društvo shvatiti da može da

napravi sledeći korak.

Bolonjska reforma ili opelo univerzitetu? (NEO)LIBERALNI KAPITALIZAM VS. KAPITALNI LIBERALIZAM KAKO AKADEMSKE ZAJEDNICE

Dragomir Olujić Oluja

Bolonjska deklaracija, i s njom povezan Bolonjski proces, neslužbeni je, iako široko prihvaćen, naziv dokumenta Evropski prostor visokog obrazovanja, koji su 29 evropskih ministara obrazovanja potpisali 1999. godine u Bolonji. U 2010. okončanoj i dosad najvećoj reformi visokog školstva ikad provedenoj, a zasnovanoj navodno na sistemu lako prepoznatljivih i uporedivih akademskih i stručnih studija kako bi se podstakli zapošljavanje evropskih građana i međunarodna konkurentnost evropskog visokog obrazovanja, povećanje efikasnosti studiranja, kao i funkcionalnom i pravnom integrisanju univerziteta u akademske i naučno-istraživačke celine, bilo je uključeno više od četiri hiljade univerziteta sa 12 miliona studenata u celoj Evropi. Zajednički sistem visokog obrazovanja uveo je, između ostalog, i međusobno priznate diplome na celom evropskom prostoru i mogućnost prohodnosti – kako studenata, ali i nastavnika, istraživača i profesora – kroz domaću i strane univerzitete, te jedinstven sistem vrednovanja, odnosno (procenjenjavanja) studentskog rada.

U Srbiji se početkom 2003. krenulo u evropsizaciju visokog školstva – bez većih priprema, ali uz oštre kritike – od gotovog teksta prednacrta zakona, iz kojeg je stajala tadašnja pomoćnica ministra prosvete Slobodanka Turajlić (u tome je i „tajna“ njenog današnjeg ponašanja i optuživanja

studenata u blokadi). Mnogima je i tada bilo jasno da loše polazne osnove ne mogu dati dobar rezultat: nakon zecne dovesti do napretka nego, naprotiv, do snižavanja nivoa znanja potrebnog za sticanje univerzitetske diploma i raskoraka između zaštite tradicije i podsticanja razvoja visokog obrazovanja...

Studenti su masovno već Blokadom Univerziteta u Beogradu 2005. godine i pojedinačnim i/ili grupnim blokadama fakulteta narednih godina, naravno i ovom ovogodišnjom blokadom Filozofskog i Filozofskog fakulteta u Beogradu, pokazali drugu stranu „bolonjske reforme“ u Srbiji, a bih rekao upravo ono što je bila stvarna namera tvorca „evropskog sistema obrazovanja“. Naime, ovakva reforma je i zamišljena, ne samo u Srbiji, kao jedno od sredstava proširene reprodukcije jednog određenog, kapitalističkog tipa društva, tačnije produkcije odgovarajuće strukture moći i (samo)reprodukcije upravljavske elite!

Pri prvi u 900-godišnjoj istoriji visokog školstva protiv institucije univerziteta zaverio se čitav savez evropskih država i prvi put se dogodilo da su politički vlastodršci otvoreno podredili univerzitet „tržištu rada“, kapitalu. Studijski proces se tretira kao „produksijski proces“, u kojem su studenti „sirovina“, a diplomant „konačan humani produkt“ s „dodatnom vrednošću“ – trošak za taj „produksijski proces“ treba biti što manji, pa otuda školarine, a „mobilnost studenata“ postaje „mobilnost buduće radne snage“. Stoga nije nimalo slučajno što se sada u visokom školstvu sve više upotrebljavaju utilitarni rečnik ekonomije i kapitala: dobra praksa, odlučnost, standardizacija, fleksibilnost, privlačnost, akreditacija, orijentisanost na tržište, strateško učestvovanje, outsourcing, menadžment, kompetencija i

kompeticija, optimizacija itd., a sve one akademske i humanističke vrednosti, čiji je još u Renesansi domični na univerzitetima: slobodomisaoost, ljudska prava, ljubav, dragarstvo i prijateljstvo, poznavanje istorije, borba za mir u svetu, borba za razoruženje, solidarnost, prijateljstvo, saradnja i saučesje, jednakost, bratstvo, sloboda, autonomija... izbačene su van.

NOVI RADNIČKI POKRET

(pri deo)

Pokret za slobodu i Koordinacioni odbor radničkih protesta

Pokret za slobodu je organizacija koja već godinama radi na lokalnom i internacionalnom povezivanju radničkih i seljačkih borbi. Nedavno objavljene knjige *Deindustrijalizacija i radnički otpor* (2011) i *Zemlja i sloboda* (2011) sumiraju višegodišnje aktivnosti Pokreta za slobodu na stvaranju **radničko-seljačkog pokreta** i pribavljanju međunarodne podrške konkretnim lokalnim borbama. Knjiga *Deindustrijalizacija i radnički otpor* opisuje borbu radnika većeg broja preduzeća iz različitih gradova, koje je Pokret za slobodu podržao. Pokret za slobodu je inicirao osnivanje **Koordinacionog odbora radničkih protesta** čiji je cilj horizontalno povezivanje radničkih grupa i štrajkačkog odbora radi zajedničkog nastupanja u borbi za očuvanje preduzeća i radnih mesta. Pokret za slobodu je deo međunarodnog samoorganizovanog seljačkog pokreta. Internet adresa Pokreta je www.pokret.net.

Tekst „Novi radnički pokret“ iz oktobra 2009. govori o okolnostima u kojima je nastao Koordinacioni odbor radničkih protesta

Koordinacioni odbor radničkih protesta u Srbijiosnovali su radnici mali akcionarise-dam preduzeća: „Jugoremedija“, „Šinvoz“ i BEK iz Zrenjanina, „Zastava elektro“ iz Rače, „Ravanica“ iz Čurprie, „Srbolek“ i „Trudbenik“ iz Beograda. Problemi su nam različiti, ali cilj je isti – tragamo za načinom da sačuvamo i razvijamo proizvodnju, čuvajući tako i svoja radna mesta. Radnici „Jugoremedije“, „Zastave elektro“ i „Ravanice“ zahvaljujući solidarnoj i upornoj borbi uspešli su da sačuvaju svoje fabrike, međutim ti rezultati nisu trajni, i moraju se zaštititi i učvrstiti. Radnici i mali akcionari „Trudbenika“, „Srboleka“, „Šinvoza“ i BEK-a još uvek su u pretestu. Za njih pozitivna iskustva „Jugoremedije“, „Zastave elektro“ i „Ravanice“ znače da borba ima šanse za uspeh. Za one koji su postigli uspeh, borba radnika „Šinvoza“, „Trudbenika“, BEK-a i „Srboleka“ znači šansu da u daljoj borbi ne ostanu sami.

Jugoremedija, Zrenjanin

Nakon što je 2000. godine smenjena vlast koja nas je uvela u desetogodišnju izolaciju, srpska farmaceutska industrija dobila je šansu da izađe na evropsko tržište. Da bi se ova šansa ostvarila, domaće kompanije morale su prethodno da usklade svoju proizvodnju sa evropskim GMP standardima, što iziskuje sveobuhvatnu rekonstrukciju proizvodnih pogona i velika materijalna ulaganja. Zrenjaninška „Jugoremedija“ je ovaj izazov dočekala kao preduzeće u većinskom privatnom vlasništvu – 58% akcija bilo je u portfelju malih akcionara, a preostalih 42% u Akcijskom fondu Republike Srbije. Tadašnja država fabrike je u dogovoru sa predstavnicima upravne odlučila da pitanje modernizacije reši kroz prodaju državnog paketa akcija privatnom investitoru, koji bi nakon obavljene rekonstrukcije svoje

ulaganje prikazao kao dokapitalizaciju i tako stekao većinsko vlasništvo. Tako je Akcijski fond Republike Srbije 2002. godine prodao 42% akcija „Jugoremedije“ niskom biznismenu Jovici Stefanoviću-Niniju. Međutim, umesto da investira u rekonstrukciju fabrike, kao što je bilo ugovoreno, Stefanović je kao investiciju prikazao nabavku sirovine. Država se saglasila sa ovakvim načinom ulaganja, ali mali akcionari nisu, pa je Stefanović falsifikovao odluku skupštine akcionara i izvršio dokapitalizaciju na osnovu koje se 2003. godine upisao kao većinski vlasnik. Radnici „Jugoremedije“ su krajem godine pokrenuli štrajk koji je ubrzo prerastao u protest malih akcionara protiv korupcije u privatizaciji i otklanjanju privatne svojine. Bez odluke suda o tome ko je većinski vlasnik, avgusta 2004. godine policija i Zrenjaninčevog privatno obezbeđenje su slom izbacili radnike-akcionare iz fabrike, da bi im nakon toga Stefanović dao otkaz. Tokom naredne dve i po godine, grupa od 150 radnika-akcionara „Jugoremedije“ zadržala je domaću i svetsku javnost svojom upornošću da dokažu plaćku i povrate ovetu imovinu. Šireći polako krug javne podrške oko svojih zahteva, na kraju su uspešli da pred sudom dokažu da je samovoljni suvlasnik „Jugoremedije“, uz podršku korumpiranih državnih agencija, ote imovinu malih akcionara, tako da je na skupštini „Jugoremedije“ 1. marta 2007. godine izabrana nova uprava, koju kontrolišu mali akcionari.

Četiri i po godine samovlašća Jovice Stefanovića dovelo je „Jugoremediju“ na ivicu stečaja, a kako planirana investicija u modernizaciju nije izvršena, radnici-akcionari su se suočili sa rokom od svega dve godine da sprovedu 30 miliona evra vredne ulaganje u usklađivanje sa GMP standardima. Bez ove investicije, fabrika

nakon avgusta 2009. godine više ne bi smela da proizvodi lekove. Za prvih nekoliko meseci, nova uprava je uspešla da otkloni opasnost od stečaja i vrati „Jugoremediju“ u red najuspešnijih privrednih subjekata u Srbiji. Usledila je borba za budućnost, za rekonstrukciju pogona i sigurnost radnih mesta u novom, evropskom okruženju. Počeni lošim iskustvima iz prošlosti, radnici-akcionari doneli su odluku da se ovog puta ne prepuštaju čudjivim interesima krupnog kapitala, već da projekat od kog zavisi njihova budućnost realizuju iz sopstvenih izvora. Zaposleni su pristali na smanjenje ličnog dohotka, akcionari su prihvatili da im se u periodu dok traje rekonstrukcija ne isplaćuju dividende, već da se svaki zarađeni dinar opredeli za investiranje u modernizaciju. Nove proizvodne hale „Jugoremedije“ svečano su otvorene 2. oktobra 2009. godine, na praznik „Jugoremedije“, dan kad je fabrika osnovana početkom sedamdesetih godina prošlog veka.

Radnici-akcionari „Jugoremedije“ pokazali su da solidarnost malih vlasnika može biti efikasna ne samo u borbi protiv korupcije i bezakonja, već i u čuvanju i učvršćivanju rezultata ove borbe – odgovornom raspodeljavanju privrednih subjekata. Štaviše, u vreme dok se gasi na hiljade radnih mesta, uprava pod kontrolom radnika-akcionara pokazala se efikasnijom od modela koji nam se od 2000. godine nameće kao „spas“ za poslušnu srpsku privredu, modela u kom su radnici bez ikakvih prava, čak i onih koji im garantuju zakoni i kolektivni ugovor, primorani da se bespogovorno povinuju samovolji poslodavca. Ovakva koncepcija privatizacije, koja se zasniva na potpunoj centralizaciji moći, potpuno odgovara političkoj vlasti u Srbiji koja, uz podršku finansijskih moćnika,

nastoji da sačuva sistem centralizovane vladavine bez ikakve kontrole javnosti, samo što su nekadašnji komiteti, u kojima su se iz zatvorenih vrata donosile odluke od sudbonosne važnosti, danas ustupili mesto vladinim agencijama koje bez ikakve odgovornosti presuduju o opstanku hiljada radničkih porodica. U nastojanju da zaštite svoju poveru, radnici „Jugoremedije“ su zajedno sa kolegama iz zrenjaninških preduzeća „Šinvoz“ i BEK osnovali lokalni Pokret „Ravnopravnost“, koji je na izborima 2008. godine ušao u Skupštinu Grada sa četiri odbornika. Prvobitno opredeljeni da se solidarno bore za oporavak nekada moćne zrenjaninške industrije, radnici i mali akcionari okupljeni oko Pokreta „Ravnopravnost“ brzo su se suočili sa ograničenjima lokalne samouprave da konkretno podrži radničke zahteve za očuvanjem proizvodnje i svojih radnih mesta. Krajem 2008. godine, „Ravnopravnost“ je inicirala osnivanje Anketnog odbora Grada Zrenjanina o „Šinvozu“, međutim i pored toga što je izveštaj Odbora jasno i verodostojno pokazao daje stečaj u „Šinvozu“ namerno izazvan, i predložio konkretne mere kako da se isprave propusti državnih organa, a „Šinvoz“ vrati zakonitim vlasnicima – državi i malim akcionarima – pa i pored činjenice da su svi odbornici Grada Zrenjanina, i iz vlasti i iz opozicije, podržali zaključke Anketnog odbora, nadležne institucije u Beogradu nisu našle za shodno da zrenjaninjskoj skupštini dostave bilo kakav odgovor.

Nakon ovog iskustva, Pokret „Ravnopravnost“ je kao svoj osnovni politički cilj istakao vraćanje imovine lokalnih samouprava odzute 1995. godine, kako bi lokalna zajednica mogla na održiv način da podstiče privredni razvoj, a ne samo da izdaje zemlju i komunalne usluge za

privremene grin fild investicije, što je danas praktično jedina mogućnost za lokalne vlasti da utiču na smanjenje nezaposlenosti.

Zastava elektro, Rača kragujevačka

Na aukciji održanoj februara 2006. godine, konzorcijum privatnih lica na čelu sa Rankom Dejanovićem kupio je 70% kapitala „Zastave elektro“ iz Rače kragujevačke, fabrike za proizvodnju električnih instalacija nekada poznate pod imenom „25. maj“. Osnovana za potrebe kragujevačke kompanije „Zastava“, u čijem sastavu je godinama poslovala, račanska fabrika je iz restrukuiranja majke-firme izabila kao samostalno preduzeće, sa šansom da svoju budućnost gradi mimo neizvesne perspektive nekadašnjeg giganta. Novi vlasnici su preuzeli obavezu da investiraju u osnovna sredstva, a ubrzo posle privatizacije, „Zastava elektro“ je posredstvom Agencije za strana ulaganja i promociju izvoza zaključila ugovor o poslovnoj i tehničkoj saradnji sa multinacionalnom kompanijom „Delfi“, i za kratko vreme pored svojih 300 radnika angažovao još 500 mladih na osnovu ugovora o delu. „Delfi“ je uložio značajna sredstva u obuku račanskih radnika, koje je potom angažovao i u svojim pogonima u Maroku i Poljskoj. Ispostavilo se da su radnici do-

rasli „Delfijevim“ standardima. Za razliku od menadžmenta.

Uprkos početnom usponu, zbog kog je ova privatizacija ujedneno ocenjena kao jedna od najuspešnijih u Srbiji, Dejanovičeva uprava je posle godinu ipo dana donela fabriku u blokadu. Nakon više upozorenja upućenih vlasnicima „Zastave elektro“ da regulišu svoje dugove, ion partner je krajem 2008. godine raskinuo ugovor o saradnji i odneo svoju opremu. Tek tada, radnici su shvatili da nove mašine koje su bile unete u preduzeće nisu investicija novih vlasnika, već vlasništvo „Delfija“.

Marta 2009. počinje štrajk sa zahtevom za isplatu zarada koje su obustavljene u januaru. Istovremeno, sve više isplivavaju podaci o nezakonitnom poslovanju koje je dovelo do gubitaka i „Delfijevog“ povlačenja. Između ostalog ispostavilo se da su Dejanović i njegovi partneri od Fonda za razvoj Republike Srbije dobili više od 150 miliona dinara, za obrtna sredstva i isplatu dugova radnicima od pre privatizacije, međutim novac je nestao, dugovi nisu vraćeni, a preduzeće je oktobra 2009. godine zapalo u blokadu. Povrh svega, Dejanović odbija da ispuni štrajkačke zahteve, a njegov menadžment jasno pokazuje da nije ni zainteresovan, a ni sposoban da obezbedi nove poslove

i izvuče fabriku iz krize, tako da štrajk vrlo brzo prerasta u protest sa zahtevom za raskid ugovora o privatizaciji. Narednih meseci, radnici „Zastave elektro“ su zahvaljujući upornosti i radikalnim metodama borbe (desetine noći provedenih na podovima opštine Rača, na pruzi kod Lapova, te napokon na Terazijama, ispred sedišta Agencije za privatizaciju), postali centralni događaj u talasu štrajkova koji je obeležio 2009. godinu. Na prvom sastanku sa štrajkačkim odborom 15. juna, predstavnici Agencije za privatizaciju ostali su uporni u stavu da je istekao rok od dve godine u kom su bili obavezani da kontrolišu izvršenje ugovora o privatizaciji, odnosno da raskinu ugovor sa Dejanovićem. Štaviše, pokušavaju da prebace odgovornost na radnike, prijavljujući im da su prekasno dostavili dokaze da investicija nije izvršena u skladu sa ugovorom, iako je kontrola izvršenja ugovora u isključivoj nadležnosti Agencije. Narednih meseci, istrajnost radnika u borbi da poslednju fabriku u Rači otrgnu od propadanja napre je stekla podršku vlasnika lokalnih prodavnica i kafica, koji su 30. juna u znak podrške radničkom protestu prekinuli rad na sat vremena, jer ako se i ova fabrika zatvori ni oni više neće imati od čega da žive. Zatim je javnu podršku štrajkačima

dala i lokalna vlast, a 11. avgusta na protest ispred Agencija za privatizaciju došao je jedan autobus radnika iz zrenjaninških preduzeća „Jugoremedija“, „Šinvoz“ i BEK. Tog dana je pokrenuta inicijativa za osnivanje Koordinacionog odbora radničkih protesta u Srbiji.

Pod pritiskom javnosti, Ranko Dejanović se, u dogovoru sa vladom Srbije, septembra 2009. godine odrekao svog vlasništva u „Zastavi elektro“ u korist Republike Srbije, a Agencija za privatizaciju je 9. oktobra donela Odluku o restrukturiranju preduzeća u kojoj između ostalog stoji da je Vlada „prihvatila i informaciju o statusu Akcionarskog društva ZASTAVA ELEKTRO iz Rače kojim je pored statusa preduzeća definisano da je neophodno što hitnije pokretanje proizvodnje i obezbeđenje tekućih zarada u ovom preduzeću, rešavanje pitanja povezivanja radnog staža kao i isplata zaostalih zarada, kao i da je reč o preduzeću koje zbog delatnosti koje obavlja ima perspektivu da uspešno posluje i obezbedi dalji razvoj Opštine Rača“. U novu upravu Zastave elektro su, pored nameštenika Ministarstva ekonomije, imenovani i predstavnici radnika. Sledi im naporna borba za vraćanje poverenja poslovnih partnera, najvrednijeg od svih resursa koje je Dejanović proćerdao.

saradnici:

Srpski ratni veterani
Odrbani Filozofski
Odrbani Filološki

KULTURNI
CENTRAL
BEOGRADA

Izdavač: Učitelj neznalica i njegovih komiteta
Producent: Centar za kulturnu dekontaminaciju
Izvršni urednik, dizajn i prelo: Matija Medicina
Štampa: Fotokopirnica „Student“